

ПОЕЗИЯ

ЖИВОТА
ЧЕСТЕН

СТИХОВЕ

27 юни – 14 август 2019

ГЕНАДИЙ ВЕЛЧЕВ

ПРИЯТЕЛЮ,

Това е последната част от моето писателско завещание, започнало с „КНИГАТА СЪС СТИХОВЕ“. Оказа се дълго – цели пет книги с поезия за последните две години. Да каже „сбогом на поезията“, за един поет е трудно. Да се зарича – не е в неговия стил. И той се учи. На мълчание. Като годишните времена, които нямат край – докато земята се върти и обикаля около слънцето. Появяват се и изчезват в собственото си мълчание. И отново са тук, и отново си поет.

Имало неща на този свят, които са неделими и неразделими. Диалектическо начало, биха казали древните. Вътрешно противоречиво. И първо и последно – този единствен атом на всички и всяко нещо, което се развива в собственото си време. Между тях е огромното движение, което в моя случай се нарича – творчество, свят, живот или съдба.

Тук аз съм неделим. Съпадам с поезията си, банално казано, – покрито единство на личност и творчество. Що се отнася до свят, живот или съдба, взети сами по себе си и моето отношение към тях, – нещата не стоят по този начин. Там няма какво да завещавам. Там има изложени идеи в анализите ми, които трябва да развия до нещо като „Обща теория за социализма и комунизма“. Комунизмът, който чука на вратата на „Творците“ на съвременния свят, и ще се учудят като дечица, защото сами ще я отворят да видят – Дядо Коледа или Дядо Мраз.

Толкова за бъдещето светло. Аз казвам: „Да е благословен животът честен“.

14 август 2019 г.

Генадий Велчев

СИНЪТ НА МАМА

Не съм
забравил
думичката
„мама”,
по-рядко
я използвам,
но остава –
за мен
и първа,
и последна
бяла –
не те забравям,
мамо.

ПТИЦАТА С БЕЛИТЕ КРИЛЕ

Спрях
да пиша
анализа –
тъй важен.
Внезапно
пиша
стихове.
Не издържа
душата ми –
на климата.
Вече
съм далече
с листа бял
под
синьото
небе.
Нещо
като
птица.
Бяла
птица.

СЛЕДИ

Сви ми се
сърцето –
не умирам,
просто
много
го боли,
няма
във небето
диря –
от сестра ми
няма
и следи.

ЮНСКИТЕ ВЕЧЕРИ

За ден,
за два –
душата ми
утихва –
аз пиша
във такава
тишина.
Като на село
привечер звънят
звънчета тихо –
и дядо стадото
прибира
у дома.
Красива вечер,
вятъра подухва
и баба пламъчето
духва –
да лягаме
под жълтата
Луна –
да спиш
в такава
вечер
тихо
и да те пази
жълтата Луна.
За ден,
за два
в душата ми е
тихо
и връща ми се
детската
душа.

ДУШЕГУБКА

Как ми се живее, приятелю,
на чисто –
а мръсно е
навсякъде, нали,
в морето и на
улиците – в
дланите нечисти
на властта.
Тук чисти
само са
парите.
Само те
май имат
някаква
душа.

СЕМАНТИКА НА ГЛАГОЛА „ПИША“

Забравям се,
когато пиша –
забравям и
къде съм и
кога –
и все ми е
едно
аз кой съм
и защо
съм,
навярно ставам
като
родните
слова.
Гнездото
мое,
от което
и
изливам.

ЛЮБОВ

И юли
май дойде –
как времето
обичам –
лети до мене
в орбитата
близка –
скучае,
може би,
самичко.
Усмихвам се,
приятелю,
усмихвам.
Все пак –
и аз
не съм
самичък.
И тихо, като
времето,
се лутам.

СОФИЙСКА ПРОЗА

Приятелю,
аз вярвам,
че няма
да се
промениш –
и няма
как
това да
стане.
Когато
само
прозата
върви –
Човекът
си остава
стих –
от който
пламват
задължителни
за прозата
въстания.

ИГРА

Ще легна
бял
след писането
във съня –
ще се
събудя,
ще работя,
ще се
смея –
поетите
са като
малките
деца –
за тях
е всеки
ден
неделя.

ПЕСНИЧКА ЗА МАЛКОТО ЧОВЕЧЕ

Какъв е
комунизма,
може и
да зная,
да съм
бил там
вече –
и като
мъничко
човече –
да си
трая.
А пътя
е далечен,
но не е
в безкрая,
човеченцето
знае.

ПРЪСТЕНЧЕ

Да сложа
на ръката
пръстенче
вълшебно
и с него
да мечтая,
да пиша
мальк
дневник –
не съм
във
детска
стая.
Аз все
пак
съм
вълшебник
и твърде
много
зная.

НЕБЕСНИ РЕПОРТАЖИ

А ето,
че допирам
до небето –
случва ми се,
но не често.
Високо е
и близко
е небето –
неизчерпаем –
син – да кажем,
оптимизъм –
под мен
е рев
на реактивни
самолети
и трудно е
надолу
като
слизам.

В ДВА ЛИСТА

Събра се
книгата
в два
листа –
толкова
ли, питам
се, съм
бил
до истините
близко.

ИНСТИТУТ ЗА ТВОРЧЕСТВО

Мисия ли е,
не зная –
сутрин пиша
в тази
стая.

ДА ЖИВЕЕШ В БЪЛГАРИЯ

След
два часа
трябва
да
съм
на протеста.
Тук,
в града ни,
те са
толкоз
рядко.
В клонките зелени
запял е
чичопей – до гнездото
си е близко.
Той не е избягал още,
има си гнездо
и пази го.
Всичко е окей.
Живей
в България.

НАРОДНИ ВЪЛНЕНИЯ

Трудът е
този,
който
се отплаща,
а който
граби,
нищо
не заплаща.
И става
по-богат,
по-важен,
и иска
да го
уважават.
Величие е
в някаква
държава.
Странно царство
е България.
Цар Труд
е паднал
като
мръсен
комунист
и самозванци
обикалят.
Без ум, без разум
и без дух – предали
Царя и България.
И толкова народ
да си мълчи –
да не извика: Искаме си Царя.
Не знае моят мил народ,
че само той е Царят.

ИЗВОРЧЕ НА РАДОСТТА

Зарадвах се
за нещо
свое,
дребно.
Не е голяма
радостта.
Тя първа си
отива –ей така,
но като изворче
ни е потребна,
изскочило
на пътя ни
в пръстта.
Да се чудиш,
изворче –
как толкова
си чисто.

ПОРТРЕТ НА МАСА

Бял лист
и слънце
върху листа
свети.
Ето маса
за поети.
За художниците –
друга маса.
Те рисуват
си в сърцата.
Странни екземпляри
на Земята.

ПОСЛЕДНО

Какво ли със
България ще стане –
каквото със света
навярно – земите
в него не изчезват
и нощем лампичката
свети навярно в
много кабинети –
аз се надявам да са
честни – че работят
там човеци.
Човешината побеждава –
и разрушения, и смърт,
и слава.
Човешината е такава.

1.07.2019

БЕЗМЪЛВНИЯТ ДУНАВ

Не бързам,
вече съм
на края.
И Дунав
покрай мен
тече.
Без Дунав
нямаше
да зная –
коя е
мойта
кръв
и моето
сърце.

2.07.2019

НОЩНО ВИЖДАНЕ

Човек
внезапно
изтрезнява –
забравя
всякакви
дела –
беда, когато
е на
прага.
Живееш в свят.
И изведнъж
гори света.
И пред очите ти
изгаря.
Аз не говоря
за война,
а просто
как се изтрезнява.

5.07.2019

СВОБОДА

Крада,
приятелю,
аз от
съня си.
Работя
нощем
и крада.
Крадците
като мен
не ги
залавят.
Оставят ги
на свобода.

КРАСИВАТА ЧЕРТА

Оптимизмът
е красивата
черта върху
челото на
онзи,
който нещо
е започнал
и ще го
завърши.
Оптимистите
не свършват.

АНГЕЛИ И ВЕЧНО ЛЯТО

Полях.
Раздадох
хляба
на народа –
вече
мога
да си
ходя.
Колко
земен и зелен
е венеца
на цветята –
лятото
е тяхното
богатство.
Колко му е
да им
донесеш вода
в това
вечно
лято.
Е, аз
съм
ангела
хранител
на
цветята.

7.07.2019

СЕСТРА

Прегледах си
отново
стиховете –
едно остана
от ръката
ми невзето.
А другите
са заедно –
приети.
Ще станат,
ще ги има
в книга.
А дотогава
то ще ги
държи така –
прегънато
на две –
един
лист
хартия.
И стиховете
могат
да умират.

СТРАНИЦАТА ОТ ДЕНЯ

Днес
мога
и да си
поплача.
Мълчалив,
спокоен
мъж,
на който
му се
плаче.

8.07.2019

ЗАПИСКИ ПО БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА

На Пейо Яворов, Димчо Дебелянов, Христо Смирненски, Гео Милев, Александър Вутимски, Никола Вапцаров, Пеньо Пенев, Веселин Ханчев, Петя Дубарова

Добре, че
видях много.
И не спрях
да виждам.
Не застинах
във чужбина.
И гробове ме
държат тук
със незнайна сила.
Който
малко е
живял –
не вижда.
Зрящ си е,
а ослепява.
От напразни страсти.
От неполучената слава.
От празни приказки
на агитатор,
който
и стадо
в този свят
не е подкарал.
Раними,
уязвими,
талантливи.
И смърт
в окървавена
риза.
За всичките
боли ме
и ми прилошава.
Животът
във изкуството
у нас

е мелница
такава
за всеки,
който
там се
спира
и остава.
Да пази Господ
онзи, който
малко е
видял –
и друго
заслужава.

10 юли 2019

ТИШИНАТА НА РЕКАТА

Да си изморен
до края.
Как се
пише книга,
зная.

11.07.2019

НОЩЕН ЖИВОТ

След
толкова
години
се замислих –
как бих
живял
ако ти
бе жива.
Навярно
щастieto
щях
да виждам,
прозореца
като отворя –
и сънища
аз бих
сънувал –
до теб,
в прозореца
отворен.
След толкова
години
се замислих,
че друг
живот
съм
имал.
Във тоз
нощувам
като
на квартира.
Без теб, без въздух
и без сън –
до прозореца затворен.
Безсмъртен сякаш съм.
И не умирам.

12.07.2019

ЖИВОТА ЧЕСТЕН

Имах нужда
от това –
да пиша,
дълго и
безкрайно,
като дъжд
от прозореца
надникнал –
той ме
вижда,
че аз пиша,
този
мил
безкраен
дъжд.

8:30, 12.07.2019

ВТОРИ ЮЛИ

Да помълчим,
живот, със теб
за тез, които
все ги няма.
Те няма да се върнат
днес.
Да помълчим. Като ги няма.

3:30, 14.07.2019

ИМАМ МЕЧТА

Денят е син
като мечта.
И избледнява
в светлосиньо.
Мечтите ни
остават там.
Без тях
безсилна си, Родино.

МАСИЧКА С КНИГА

На масичката
напечатана –
във тишината
книгата стои.
Завърших я.
Картината ми е
позната – спя –
навсякъде по
стаята разхвърлени
листа.
И книгата
е будна,
и чака
до главата ми
да се събудя.
Пази ми съня.
Признателна е
на създателя.
И аз се радвам,
и ще я чета,
но първо
трябва
да поспя.

16.07.2019

НА ДЕЦАТА, С ОБИЧ

Да си
заблуден
и да се радваш,
че блуждаеш –
с размерите
на мравка
в този
свят.
Летете,
казвам аз, деца,
поне това
да знаете,
колко
голям
е истинския
свят.

17.07.2019

МИСЛЕНЕ И БИТИЕ

Аз отговори нося
на въпросите, които
си задавам. Излишно е,
ще кажат.
Ти много усложняваш.
Които без въпроси
все някак преживяват.
Във крак със
времето са. В марш.
И не гледат
ни напред,
и ни назад.
Маршируват в крак.
Сложно им е
да живеят
в сложен свят.

18.07.2019

АЗ НЕ РАЗКАЗАХ

Аз не
разказах
за цветята –
без тях е
тъжно
всяко
лято –
и те
растат
навярно
за това
да не тъгува
като е дошло
самò
тука
на
Земята.

ПРОШКА

Не зная дали
истински живях –
веднъж горял
в голямата гора –
повторно да живееш
и клонки тънки
да люлееш –
няма как.
Не съм и
птичето, което
пее.
Каквото е останало
от мен –
изпях го –
и ще пея –
поетите повторно
не за себе си
живеят. А
да го има
дълго –
този честен
свят.

СЛЕД СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА

Идеалът
е това,
за което
хората се
борят.
Не е вечно лято.
Нито вечна пролет.
Не се кланят –
не се молят –
и на Господа
горещо –
тези хора
знаят за какво
се борят.
Идеалът е
такова нещо.

СИМВОЛИ

В мизерна ли
епоха съм
живял, или
в разкошна
като богаташ –
епохата е
пъстра, казвам аз –
не сме видели
още най-разкошния
й цвят.

23.07.2019

ПОСРЕЩАНЕ НА ИЗГРЕВА

Осъмнах.
На 23 юли.
Има дни,
в които
не понасям
мрака.
Тръгвам
срещу
него
в мозъчна
атака.
Не заради мен.
Заради падналите
братя.
Господ не помага
всеки ден.
Но помага в нощ
на мозъчна
атака.
Еньовден,
приятелю е,
Еньовден.
Казват, че
е празник
на цветята.
Казвам,
че редът
ще бъде
променен.
Обещал
съм го.
На моите
братя.

ЗВЕЗДА НА ЛЮБОВТА

Вапцаров казва –
Пролет моя, моя бяла пролет –
Ботев – смърт или Свобода –
все момчета от народа.
Нищо нямат – за какво
им трябва да се борят.
Имат само – за кого.
И след толкова лета
и на двамата цветя
носи им народа.
Нямат друго и сега –
нито ордени, земя –
синовете на народа.

26.07.2019

ПРОДУКТИ

Нас ни
обработват
ежедневно,
произвеждат
масово –
покорни
идиоти –
уж свободни,
а покорни –
уж гневливи,
а страхливи –
атомизираните
тухли –
ги редят
и произвеждат,
и нареждат,
пренареждат –
всяка тухла
нещо
струва,
значи някой
я купува –
ненапразно
съществува –
влиза в
този
оборот.
Тухлите –
не протестират,
не живеят, а
умират –
в нещо
глупаво и кухо –
като кухня,
като хол.
Ето ни като в
Европа – ето българина
гол.

26.07.2019

ФЕНЕРИТЕ ЗАСВЕТИХА

Фенерите засветиха
отвън.
О, Боже, как обичам
светлината.
Дори най-малката,
приличаща на сън –
аз зная, че е истина,
приличаща на сън –
далече е, далече
от лъжата.

27.07.2019

27 ЮЛИ

Не мога да
завърша тази
книга – като
със писането си –
не зная
докога –
навярно си
признавам, като
пиша, че
не искам никак
да умирам –
каква ужасна
суета.
Сякаш
съм дете,
което пита –
защо
трябва
да умирам.
И няма
смислен
отговор
света.

27.07.2019

БЪЛГАРИЯ ЩЕ КАЖЕ

Къде е социализма –
забравен е –
ще кажат –
и няма да се
върне – не му е
жал – на никого
освен на фанатика.
България ще питам.
България ще каже.

1.08.2019

СПОКОЕН СЪМ

Мирогледа ми,
идеологията ми,
душата ми –
се сляха –
във книгата, която
стана техен дом и
стряха.
Не е тя книга
на словата.
Спокоен съм,
че ще оставя
къща на Земята.

1.08.2019

ВЯРА

Лично аз
на думите си
вярвам –
проверени са,
бих казал,
ако са
написани –
преминал
съм
със тях –
и значи
може,
до последната,
да им
се вярва.
Нито от една,
приятелю,
не се
отказвам.

2.08.2019

СИНИ НЕБЕСА

Ако умра
през лятото,
изпратете ме
на Слънцето –
аз искам
там да
изгоря –
ще стана
слънчев
лъч и
ще се върна
обратно
в тези
сини
небеса.

7.08.2019

НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙ

Не ме забравяй,
мила Родино,
във забравата
ще пея
химна – ще
бъда като всеки
твой.

9.08.2019

ЗЕМЯ ЗА ПОЕТИ

Без украшение
и честно, и
нелеко – на
вятъра и на
дъжда –
на утрото
и на нощта,
като живот
на полско цвете,
аз мисля
са словата
на поета.
Словата имат
своята цена.
Платено е.
Платил си е
поета.
Полята на България
не могат
без цветя.
Пишете, братя.
Гледайте
в небето.

13.08.2019

СЪДЪРЖАНИЕ

Синът на мама
Птицата с белите криле
Следи
Юнските вечери
Душегубка
Семантика на глагола „пиша“
Любов
Софийска проза
Игра
Песничка за малкото човече
Пръстенче
Небесни репортажи
В два листа
Институт за творчество
Да живееш в България
Народни вълнения
Изворче на радостта
Портрет на маса
Последно
Безмълвният Дунав
Нощно виждане
Свобода
Красивата черта
Ангели и вечно лято
Сестра
Страница от деня
Записки по българска литература
Тишината на реката
Нощен живот
Живота честен
Втори юли
Имам мечта
Масичка с книга
На децата, с обич
Мислене и битие
Аз не разказах
Прошка
След Сътворението на света
Символи
Посрещане на изгрева

Звезда на любовта
Продукт
Фенерите засветиха
27 юли
България ще каже
Спокоен съм
Вяра
Сини небеса
Не ме забравяй
Земя за поети